

ním portugalským znakem, svou fotografií a jménem Luís Manuel Martins. Úmyslně pečlivě si průkaz prohlédla a pak mu ho vrátila.

„Tak vidíte, že to jde. Mohli jsme být mnohem dál, pokud byste začal tak, jak se podle předpisů má. Určitě bychom si i víc věřili, pokud byste na mne nevyjel tak zhurta,“ povzdechla si s hranou lítostí v hlase. Pak mávla na číšníka a objednala si silné espresso, aby dala tomu muži z portugalských tajných služeb na srozuměnou, že je navzdory okolnostem ochotná zůstat a hovořit s ním. Tvrdohlavost zdědila po své skotské matce, ale po otci schopnost jednat jako opravdový antický rétor.

Chvilí nic neříkal a pozorně si ji prohlížel. Vydržela to, stále se tvářila mile a čekala. Na tahu byl on.

„Nerad to říkám, seňoro, ale může vám hrozit nebezpečí,“ začal po chvílce. V hlase měl teď opravdovou starost. „Tím myslím, že se nemůžete zabývat vším, co vás napadne. Není nic horšího, než když se do práce policie začnou míchat laici. Budu mluvit zcela otevřeně. Před dvěma týdny zmizel nedaleko odtud jeden manželský pár z Čech. Byli jako turisté u moře, ale ve skutečnosti zřejmě po něčem pátrali. Teprve pak jsme se dozvěděli, že je sem poslal Interpol.“

„Ach tak,“ opáčila významně. „Nebyli náhodou ubytováni v hotelu QH Praia de Quiaios?“

„Jak to víte?“ vyhrkl překvapeně. „Snad vás sem nakonec nevyslal Interpol, abyste je hledala? Bez našeho souhlasu tu vyšetřovat nemůžete! Jen v koordinaci s námi. Já myslel, že jsme se s nimi na všech akcích jasně dohodli.“

„Česká strana dohodu určitě dodrží. Proto sem přijede Petr Lípa. Mám pravdu, že? Přiletí za dva nebo tři dny. Ale ujišťuji vás, já s Interpolem nemám nic společného. Jsem tu opravdu jen kvůli svým přednáškám.“

Tím ho definitivně zmátla a skoro dobromyslně se zeptal: „Tak jak o agentovi Lípovi víte?“

„Je to můj přítel,“ opáčila skromně. „Ale nebojte se, neřekl mi vůbec nic. Naopak, kvůli jeho mlčení jsme se pohádali. Jenže mne neoklamou ani šifry středověkých templářů, které jsou opravdu důmyslné, natož dnešní policie.“

„Chcete naznačit, která důmyslná není?“ zasmál se poprvé a opravdově. Postřehla, že se na ni dívá úplně jinak. Vstřícně pokračoval: „Dobrá, máte v něčem tak trochu pravdu. My opravdu netušíme, o co jde. Netuší to ani česká strana. Ti dva nestihli poslat žádné hlášení, ale s templáři to nějak souvisí. Proto jsem za vámi přijel. Původně jen z povinnosti. Změnil jsem však názor, protože vy tu nejste jen jako odborný host univerzity v Coimbre. Takže ať se vám to líbí nebo ne, chci odpověď na jedinou otázku. Co o tom všem víte?“

„Ať se vám to líbí nebo ne, odpovím jediným slovem. Nic!“

„Nic? A co ten dávný rukopis?“

Stáhla mrzutě obočí, ale jinak se pořád usmívala a snažila se vypadat jako prostoduchá dívenka. Došlo jí však, že tohle tajemství profesor Correira rozhodně ochrání nedokázal. Při jeho akademické bohorovnosti nebylo ostatně divu.

„Jde o cenný historický pramen z přelomu 14. a 15. století. Je psaný neobvyklou templářskou šifrou. Zatím jsem neměla čas ji prozkoumat.“

„Kdo je Alasdair?“

„Autor toho rukopisu,“ opáčila suše. Jenže ten Portugalec se zatvářil nad její strohostí tak zoufale, že se slitovala a dodala: „Tenhle Alasdair sem přivezl cosi ze Skotska. Ale co to bylo, pro koho a proč to mělo nějaký význam, to opravdu netuším. Tedy zatím. Právě to je předmětem mého bádání.“